

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Katie Kitamura

Audiție

Traducere din limba engleză de
Ioana Petridean

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Cristina Spătărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KITAMURA, KATIE

Audiție / Katie Kitamura ; trad. din lb. engleză de Ioana
Petridean. – București: Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-2972-0

I. Petridean, Ioana (trad.)

821.111

Titlul original: *Audition*
Autor: Katie Kitamura

Copyright © 2025 by Katie Kitamura

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2972-0

PARTEA ÎNTÂI

Părea o alegere puțin probabilă această clădire mare din districtul financiar, așa încât m-am oprit în fața ei și am verificat adresa, numele restaurantului, întrebându-mă dacă nu cumva făcusem vreo greșală. Apoi l-am văzut pe geam, așezat la o masă din spatele sălii. Am privit dincolo de straturile de sticlă și de reflexii, dincolo de conturul propriei fețe. Ceva mi s-a descolăcit în stomac, încet, cu mișcări languroase, și am decis că era mai bine să plec și să nu intru acolo, la el.

În clipa aceea ușa s-a deschis, un bărbat a ieșit din clădire, m-a salutat cu o înclinare a capului și mi-a ținut ușa, iar din pricina acestui mic gest de curtoazie — o invitație sau un ordin de a intra — am pășit înăuntru. Holul era plin de oameni care își luau hainele înainte de a părăsi restaurantul, oameni care se revărsau

pe ușa în ambele direcții, iar pentru foarte scurt timp mi-am permis să mă las purtată de tălăzuirea lor. Când mulțimea s-a risipit, am putut vedea din nou până în celălalt capăt al sălii. El stătea aplecat deasupra meniului, examinându-l într-o postură încordată. Masa lui se afla între intrarea în bucătărie și ușa care ducea spre baie, prins în mijlocul unei forfote neîntrerupte. Doi oameni de afaceri s-au lovit în trecere de colțul mesei lui, iar el s-a lăsat pe spate în scaun, iritat, și l-am văzut trăgând adânc aer în piept, ca și cum ar fi încercat să-și ordoneze sau să-și adune gândurile.

Bărbatul de la intrare m-a întrebat dacă am rezervare. Am răspuns că aveam întâlnire cu cineva și am arătat spre tânărul așezat undeva în partea din spate a restaurantului. Xavier. Mi-a trecut atunci prin minte că probabil chiar el fusese persoana care îl așezase la masa aceea neprimitoare și am observat un licăr de surprindere pe chipul lui în clipa în care i l-am indicat. Privirea lui mi-a examinat repede fața, haina, bijuteriile. Dar mai ales vârsta. Asta l-a uimit cel mai tare. Mi-a zâmbit încordat și m-a rugat să-l urmez. Nu aveam nicio obligație s-o fac, aș fi putut să-i spun că făcusem o greșeală sau că intervenise ceva, puteam să mă răsucesc pe călcâie și să mă strecor afară. Dar, în punctul

acela, părea deja prea târziu și, la fel cum intrasem la ordinul tipului de la ușă, mânată de imperativul unui biet gest politicos, l-am urmat pe bărbatul din fața mea prin labirintul de mese, toate ocupate. M-am întrebat încă o dată de ce Xavier alesese ca loc de întâlnire un restaurant atât de aglomerat, la o oră atât de nepotrivită, când am fi putut foarte bine să ne vedem în altă parte, după-amiaza, dimineața sau în primele ore ale serii, la o cafea sau la un pahar, dar în liniște. Vacarmul mă strângea din toate părțile, înghesuindu-se înăuntrul capului meu și împiedicându-mă să gândesc, să-mi localizez gândurile în zgomotul din jur.

Xavier a ridicat privirea în timp ce ne apropiam de el. A așezat meniul pe masă și s-a sculat în picioare, iar în clipa aceea mi-am amintit că era neobișnuit de înalt. M-am simțit intimidată pentru o secundă, nu știu dacă de el sau de situația în care mă aflam. A zâmbit și a spus că nu era sigur că voi veni, fusese pe punctul de a-și pierde speranța, dar chiar atunci mă zărise.

Bărbatul care mă condusese dispăruse deja. Sedeam fiecare de câte o parte a mesei, eu cu spatele la perete. L-am privit pe Xavier și mi-am desfăcut încet eșarfa de la gât. Încă zâmbea, iar eu îi observasem din prima clipă șarmul

natural, carisma. Mi-am dat totuși seama în momentul acela că le risipea cu multă nesăbuintă. Nu părea să înțeleagă intensitatea efectului lor, nici faptul că se mișca într-o lume populată și de alți oameni. Mai ales din acest punct de vedere, era încă foarte tânăr.

Mi-am așezat eșarfa pe masă, mi-am cerut scuze și i-am spus că de obicei sunt punctuală. El a clătinat din cap, puțin prea viguros totuși, mi-a zis că nu am de ce să-mi cer scuze, toate gândurile acelea apăruseră doar pentru că se simțise încordat, pentru că îi fusese teamă că mă voi răzgândi, fiindcă, în circumstanțe normale, o întârziere de cinci minute ar trece ușor neobservată, ba chiar el însuși întârzia adesea.

A urmat o pauză stânjenitoare, după care am început amândoi să vorbim deodată — l-am întrebat cum se descurca la cursuri, iar el și-a cerut scuze pentru modul în care se comportase la ultima noastră întâlnire. Îmi dau seama cum trebuie să fi părut, a zis. Probabil te-ai întrebat dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, dacă ai vreun motiv să te îngrijorezi. Cuvintele lui mi-au secat întrebările, malul conversației banale retrăgându-se rapid. Vorbise peste mine — nu pentru a-și afirma superioritatea, nu credeam asta, ci dintr-un exces

de entuziasm și de nerăbdare, vorbea asemenea unui om care nu are timp de pierdut.

M-am uitat la meniu și am zis că ar trebui să comandăm, voiam să mănânc și să beau ceva cât mai repede posibil. El s-a oprit, după care s-a aplecat și a început să studieze din nou meniul. L-am întrebat dacă știe deja ce vrea să comande, iar el mi-a răspuns că nu-i este prea foame. N-am poftă de mâncare, așa mi-a spus. Totuși, când a venit chelnerul, i-a cerut un hamburger și o porție de cartofi prăjiți, ca un copil mic. În ciuda strădaniilor, n-am reușit să-mi rețin zâmbetul. Am comandat și l-am rugat pe chelner să-mi aducă o vodcă tonică, fiindcă trecuse deja ora prânzului și nu vedeam niciun motiv pentru care să nu încep să beau.

Imediat ce chelnerul a plecat, l-am privit din nou pe Xavier și l-am întrebat cum se descurcă la cursuri. Eram hotărâtă să așez lucrurile pe un făgaș neutru, dar, făcând asta, părea că-l iritam, îmi dădeam seama că lua detașarea mea ca pe un afront. A tăcut câteva clipe, apoi mi-a spus, pe un ton ursuz, că-i merge bine la cursuri. Bine, a zis, și nimic mai mult. Am insistat, l-am întrebat ce profesori avea, era posibil ca eu să-i fi cunoscut pe unii dintre ei, dar el a clătinat din cap și mi-a spus că avea

mai multe cursuri practice în semestrul acela și că era puțin probabil să-i cunosc pe instructorii lui.

Cu toate astea am insistat. Vreau să știu ce înveți, am spus. Ce ți-ar plăcea să faci. Pe cine admiri.

Pe Murata, a zis după o pauză prelungită intenționat. Îmi place opera lui.

Am dat din cap neîncrezătoare.

L-ai cunoscut, desigur.

Foarte puțin. Am lucrat cu el o singură dată, pentru scurtă vreme. A murit la puțin timp după aceea. Și nu vorbeam aceeași limbă. Eu îmi transliteram replicile, lucram prin intermediul interpreților. Interacțiunea noastră era întrucâtva limitată.

Cum era?

Genial, am zis încet. Eram conștientă de faptul că Xavier mă privea atent, cu o foame care pândea mult prea aproape de suprafață. Era deja foarte bolnav, am adăugat. Obosea repede și n-a reușit să ducă filmul la bun sfârșit decât printr-un pur efort de voință. Niciunul dintre noi nu știa că are cancer.

Parts of Speech e o capodoperă.

Da.

L-am revăzut de curând. Erai atât de tânără.

Așa e. Și acum uită-te la mine.

Am auzit o notă de tachinare în propria-mi voce, poate pentru că nu mă simțeam în largul meu să vorbesc despre Murata și voiam să-i distrag atenția lui Xavier. Flirtul era un obicei, unul care amuțise treptat de-a lungul anilor, pe măsură ce îmbătrâneam, dar care putea fi uneori trezit din amorțire. A fost o greșeală din partea mea. Xavier s-a aplecat repede înainte, ca și cum ar fi simțit că ceva fusese deschis. M-am lăsat din nou pe spate. La fel ca toate femeile, fusesem la un moment dat expertă în a negocia echilibrul dintre cerințele impuse de curtoazie și cele impuse de așteptări. Așteptări despre care știam că erau o datorie ce trebuia plătită la un moment dat, într-o formă sau alta.

Vreau să știi că accept ce mi-ai spus, a zis Xavier aproape în șoaptă. Părea pe punctul de a se întinde să mă prindă de mână, apoi și-a lăsat palmele de suprafața mesei, rămânând prea mult timp în poziția aceasta, o poziție devenită deodată abjectă și defensivă. Nu cunoșteam aproape nimic despre omul care ședea în fața mea, mi-am simțit pielea cuprinsă de o strălucire fierbinte când mi-am amintit fervoarea cu care îmi vorbise în ziua aceea la teatru, sentimentul de repulsie și excitarea pe care le

stârnise în mine. Eram obișnuită cu oameni înarmați cu voință teribilă, mă aflam adesea în preajma unor persoane a căror slujbă era chiar aceea de a-și impune propria realitate asupra lumii. Dar acum, când părea să se retragă în el însuși într-un fel supus și nesigur, mă întrebam dacă, în cele din urmă, nu era unul dintre ei și nu știa cu adevărat ce vrea de la mine.

Chelnerul ne-a adus mâncarea și, în timp ce se apleca deasupra noastră, mâinile lui Xavier au alunecat fără tragere de inimă de pe masă, căzându-i în poală. Chelnerul a început să așeze farfuriile, privind pe furiș când la mine, când la tânărul din fața mea. Am ridicat capul, iar el a întors privirea. Xavier a început să mănânce. M-am uitat la el, la mișcările gurii lui când mesteca, la curbele sinuoase ale gâtului său, și am simțit o neașteptată energie luând naștere între noi. În ciuda faptului că îmi era străin, impenetrabil din multe puncte de vedere, cunoșteam detaliile fantasmei pe care o crease, castelul pe care îl construise în mintea lui, împărtășise cu mine arhitectura lui unică și dezvăluirea aceasta era o formă de intimitate.

Chelnerul și-a dres glasul și ne-a întrebat dacă ne mai poate aduce și altceva, orice am fi avut nevoie. Xavier mănucase deja trei sferturi

din hamburger cât bărbatul aranjase farfuriile cu gustări și garnituri. A înghițit și a luat o gură mare de apă. Fața chelnerului, cu impasibilitatea lui atent studiată, era asemenea unei măști. În timp ce-l priveam, mi-am amintit brusc un incident petrecut cu mulți ani în urmă într-un restaurant foarte asemănător cu acela, dar din Paris. Mă întâlnisem acolo cu tata, iar el mă scosese la masă în oraș; pe-atunci eram doar o studentă subțirică la școala de actorie, iar el, îmboldit de grijă, comandase o vastă succesiune de feluri de mâncare. Imediat după plecarea chelnerului, mi-a spus că voia să-mi dea ceva cu totul special, ceva ce el și mama văzuseră într-un magazin din Roma.

Am deschis cutia, ținându-mi respirația, încântată. Era un colier de smaralde, frumos și extravagant, iar după ce mi l-a prins la gât, l-am îmbrățișat. Nu-mi dădusem seama până în clipa aceea cât de mult îmi lipsise compania părinților mei. Poate că reacțiile mele au fost, într-un fel, lipsite de spontaneitate sau jucate — felul în care mi-am ținut respirația, încântată, de exemplu —, dar sentimentul pe care erau menite să-l exprime era unul autentic; încă am colierul și mă gândesc la părinții mei de fiecare dată când îl port. Dar mă mai gândesc la ceva, la o altă versiune

sau interpretare a scenei dintre mine și tata, desfășurate în restaurantul acela din Paris, și, chiar dacă ea n-a contaminat amintirea mea legată de masa respectivă — una dintre ultimele luate cu tata, înainte să moară —, a reprezentat pentru mine sfârșitul fără echivoc al copilăriei și începutul unei lungi perioade ce se numește maturitate, de al cărei capăt încep să mă apropiu acum.

Ne așezaserăm confortabil la masa din restaurantul acela parizian scump, cu chelnerul scrobrit care ne aducea fel după fel, fiindcă tata comandase mult prea multă mâncare. Chelnerul ne-a umplut paharele, iar eu am observat că tata bea din nou foarte mult, deși era abia mijlocul zilei. În timp ce umplea paharul ta-tei, chelnerul s-a întors ușor spre mine și mi-a făcut lasciv cu ochiul. Am tresărit, iar tata m-a întrebat dacă am pățit ceva. M-am uitat la chelner, a cărui față era atât de impasibilă, încât mă întrebam dacă nu cumva îmi imagina-sem totul. Nimic, am spus. N-am pățit nimic.

Dar impresia mea despre chelner se schimbase și, tot restul serii, am găsit atenția lui din ce în ce mai apăsătoare, felul în care părea să se apropie prea mult în clipa în care îmi așeza o farfurie în față, felul în care ștergea firimiturile de pe masă, gesturile lui încărcate de o

intimitate pe care tata nu părea s-o observe și pe care eu o vedeam, dar pe care n-o puteam înțelege. Flirtul în sine nu era ceva revoltător, chelnerul nu era cu mult mai mare decât mine și nu era ca și cum aș fi fost imună la atenția pe care o primeam din partea bărbaților. Abia în clipa în care tata a achitat nota, substanțială de altfel, și ne-am ridicat să plecăm, am înțeles natura insinuărilor pe care le făcuse.

Ne îndepărtaserăm câțiva pași, când mi-am adus aminte de cutiuța de bijuterii goală, pe care o lăsasem pe masă și m-am întors după ea. Când am întins mâna după cutie, chelnerul s-a apropiat și mi-a strecurat în palmă un bilețel, pe care l-am scăpat imediat, tulburată, dar nu înainte de a vedea că pe el era scris un număr de telefon și nu înainte ca bărbatul să-mi șoptească la ureche, cu respirația umedă și fierbinte, sună-mă după ce termini lucrul. Și am înțeles că el interpretase toată bunătatea pe care mi-o arătase tata în ziua aceea drept cu totul altceva. Atunci a fost prima dată când l-am compătimit pe tata, când mi-a părut rău că putea fi confundat cu un bătrân grotesc și lacom, de tipul acelor care trebuiau să plătească pentru a avea companie, de tipul acelor cu nevoi care nu puteau fi satisfăcute în mod liber.

Acum mi se părea că văd același lucru în ochii chelnerului, când privirea i se muta de la mine la tânărul chipeș care ședea în fața mea. Dar rolurile se schimbaseră, eu eram cea compătimită, dacă nu chiar ridiculizată de-a dreptul — eram femeie, în fond, iar femeile sunt judecate întotdeauna mai aspru. L-am întrebat sec pe chelner dacă îmi mai poate aduce o băutură, iar el mi-a luat paharul gol din față. În timp ce se îndepărta, am întâlnit privirea unui bărbat așezat câteva mese mai departe. O clipă ne-am uitat unul la celălalt. Apoi el s-a întins și a bătut-o ușor pe mână pe femeia de alături, cu un gest fără vlagă, liniștitor. Înțelegeam mult prea bine ce își închipuia cuplul acela de vârstă mijlocie că se petrece între noi și am simțit un val de iritare, apoi am fost inundată de compasiune față de Xavier, amintindu-mi cum era să fii atât de tânăr și să fii mereu privit în relație cu împlinirea dorințelor unei persoane mai în vârstă.

Îți place să locuiești aici? l-am întrebat deodată.

Și-a așezat pe masă furculița și cuțitul și s-a șters la gură cu șervetul; avea maniere ireproșabile, fusese crescut foarte frumos. Era ceea ce se numea pe vremuri prezentabil, un tânăr care nu ducea lipsă nici de bani, nici

de îngrijire. Da, a zis. Îmi place aici, aș face orice să rămân. Vorbea relaxat, transmitând speranța că dorința lui de a rămâne avea să se împlinească. Mi-am dat seama că era un om încrezător, că prima mea impresie despre el fusese corectă. Tânărul care își făcuse apariția în ușa teatrului, cu trupul doar ușor încordat. Mi-am amintit că Lou se ridicase imediat și mersese să-l întrebe ce dorea, dacă îl putea ajuta cu ceva, mi-am amintit că m-am întors și am văzut cum ea îi zâmbea, privind în sus, către el, și cum el îi zâmbea la rândul său.

Prezența mea îl întorcea pe dos, îi schimba structura personalității. Știam că făcusem o greșală venind. Aveam tendința de a-mi lipi fața de sticlă, de a privi tainele celorlalți, dar și instinct de autoconservare. Știam cum să trasez repede și ferm limite atunci când era nevoie, cum să cobor bariera și să mă retrag. Nici nu mă atinsesem de peștele din fața mea, dar Xavier mâncase și venise acum momentul să spunem lucrurilor pe nume.

Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, am zis după ce chelnerul a strâns farfuriile. Xavier a tresărit, de parcă l-aș fi lovit. Între noi nu poate exista niciun fel de relație.

Tot ce mi-ai spus — accept. Înțeleg. Chiar înțeleg.

Și atunci de ce ai vrut să mă vezi?

A ezitat. E ceva ce trebuie să-ți spun.

Bărbatul de la masa din apropiere ne privea din nou, îi simțeam ochii ațintiți asupra mea, așa că m-am uitat la el iritată. Dar ceea ce am văzut dincolo de el m-a făcut să mă opresc, confuză. L-am văzut pe Tomas intrând în restaurant, deși așa ceva era imposibil, îmi spusese chiar de dimineață că avea să lucreze toată ziua acasă, în plus, nu venea niciodată în partea aceasta a orașului și n-avea niciun motiv să intre într-un asemenea restaurant, pe care l-ar fi urât. Probabil că începuse să plouă, fiindcă ținea în mână o umbrelă, pe care o scutura cu grijă în timp ce pășea înăuntru, cu gesturi studiate, cum erau mereu gesturile lui. Vorbea cu bărbatul de la intrare, care a dat aprobator din cap și i-a indicat repede un separeu care tocmai se golea, spunându-i probabil că aveau ce dorea el să comande.

Mă întorc imediat, a zis Xavier și a dat să-și ridice de pe scaun trupul înalt.

Nu, am spus. Stai jos.

Tonul meu fusese mult mai dur decât intenționasem. S-a așezat. Mă privea fix, era poate pentru prima dată când îl luasem cu adevărat prin surprindere. Tomas îl urma acum pe bărbatul care-l conducea spre separeu. Mă